

РЕШЕНИЕ

№ 8089

гр. София, 28.12.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 20.11.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **9861** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. с чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на К. К. Н. срещу наложената ѝ със Заповед № 17-4332-005132 от 08.08.2017г. ПАМ по чл.171, т.2а от ЗДвП (прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца) от Г. Б. – Началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Твърди се в жалбата, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като предпоставка за прилагането на чл.171, ал.2а от ЗДвП е водачът да е неправопособен, а именно да е нарушение на чл.150 или чл.150а от ЗДвП, а в случая това не е налице. Изгубването/открадването на СУМПС не води до неправопособност. Жалбоподателката заявява, че след като на 23.07.2017г. е установила, че е загубила СУМПС е подала заявление до 08 РУП – СДВР, за което ѝ било издадено удостоверение. Същевременно подала и заявление за издаване на дубликат на СУМПС. На 07.08.2017г. докато управлявала автомобила си обаче ѝ бил съставен акт за нарушение на чл.150а, ал.1 от ЗДвП, тъй като не е представила СУМПС, а за същото било отразено в системата на ОПП, че е откраднато/изгубено.

В съдебното заседание жалбоподателката се представлява от адвокат, който поддържа жалбата. Претендира присъждане на направените разноски по делото в размер на държавната такса и адвокатско възнаграждение на основание чл.38 от ЗДвП.

Ответникът – Началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.
Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на

страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната Заповед № 17-4332-005132 от 08.08.2017г. на жалбоподателката е наложена ПАМ по чл.171, т.2а от ЗДвП - прекратяване на регистрацията на ППС - лек автомобил Ситроен С5 с рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на [фирма] за срок от 6 месеца от Г. Б. – Началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, като са отнети два броя регистрационни табели.

Посочените в заповедта мотиви на административния орган са, че за извършено административно нарушение на К. К. Н. е бил съставен АУАН серия Г №538326 от 07.08.2017г., тъй като управлявала същия автомобил на 07.08.2017г. по ул. И. А. в [населено място] без да притежава съответното СУМПС.

По делото са приложени Удостоверение от 07.08.2017г., издадено от началника на 08 РУ – СДВР, според което К. К. Н. на 28.07.2017г. е заявила в 03 РУ – СДВР, че на 23.07.2017г. около 10 часа на язовир „Искър“, в близост до[жк]установила, че ѝ липсва чанта, съдържаща лични документи, в това число и СУМПС и талона към него и малък талон за автомобил Ситроен С5 с рег. [рег.номер на МПС] . Приложено е и копие на свидетелството за управление на МПС на жалбоподателката, издадено на 16.08.2017г., след датата на налагане на ПАМ. Видно от съставения на 07.08.2018г. АУАН за извършено нарушение по чл.150а ЗДвП, иззети като доказателства са 2 броя регистрационни табели.

К. Н. твърди в жалбата, че е подала заявление в ОПП – СДВР за издаване на дубликат още преди да бъде спряна за проверка на 07.08.2017г., но по делото не представя никакви доказателства в подкрепа на това свое твърдение. Противно на твърдяното от нея, видно от Справка – картон на водача на лист 12 от делото, на 15.08.2017г. са подадени документи за издаване на дубликат на СУМПС, като на 16.08.2017г. е издадено СУМПС №283393148 на жалбоподателката със срок на валидност до 23.07.2023г.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от лице, което има правен интерес, а разгледана по същество е неоснователна.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган / заповед рег. №513з-347/20.01.2017г. на Директора на СДВР/.

Съгласно чл.171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: по т.2а. (нова - ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г., изм. - ДВ, бр. 54 от 05.07.2017 г.) прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление и/или е употребил алкохол с концентрация в кръвта над 0,5 на хиляда и/или наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо съответното свидетелство за управление - за срок от 6 месеца до една година;

Чл. 150а, ал.1 от ЗДвП постановява, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство.

От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че К. К. Н., при проверката, извършена от органите на ОПП – СДВР на 07.08.2017г. на ул. И. А. в София е управлявала лек автомобил „СИТРОЕН С5“ с посочен по-горе регистрационен номер, регистриран като собственост на [фирма], на което тя е едноличен собственик, без да притежава валидно свидетелство за управление на МПС. Свидетелството, което е притежавала за своята правоспособност е обявила за изгубено/откраднато на 23.07.2017г., чрез подадена декларация на 28.07.2017г. в ОЗ РУ - СДВР.

Настоящата съдебна инстанция не споделя направените в жалбата тълкувания за смисъла на действащата в момента и към датата на издаване на заповедта редакция на разпоредбата на чл.171, ал.2а ЗДвП, а именно, че ПАМ се налага само при липса на правоспособност на водача, но не и при липса на валидно свидетелство за управление. Под „съответно свидетелство за управление“ законодателят има предвид според настоящата инстанция имплицитно включено значението на „нормативно изискуемото, валидно за съответната категория МПС свидетелство за управление“, което покрива всички възможни хипотези – водачът никога не е разполагал със свидетелство, то му е било отнето или е притежавал такова, но срокът му на валидност е изтекъл. Същата е хипотезата, когато жалбоподателката е разполагала с валидно свидетелство, но поради това, че е го е обявила за загубено/откраднато то е било обявено за невалидно.

Съгласно чл.16, ал.4 от Наредба № I-157 от 1 октомври 2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина при изгубване, кражба, повреждане или унищожаване на свидетелство за управление на МПС притежателят в срок до три дни от настъпване на съответното събитие декларира това в най-близката структура на Министерството на вътрешните работи или в дипломатическите или консулските представителства на Република България в чужбина. Промяната на статуса и обявяването на свидетелството за невалидно се извършва от структурата, в която е подадена декларацията, а в случаите на деклариране в дипломатическите или консулските представителства на Република България в чужбина - от органа, издал свидетелството на лицето. От цитираната разпоредба следва, че още на 28.07.2017г., структурата, в която е подадена декларацията за загубено/откраднато СУМПС, а именно ОЗ РУ-СДВР е обявило за невалидно притежаваното от К. Н. К. свидетелство за правоуправление, т.е. към датата на проверката 07.08.2017г. тя нито е носила в себе си, нито е притежавала валидно свидетелство на нейно име.

При тази си редакция разпоредбата на чл.171, ал.2а ЗДвП е ясна и безпротиворечива, тъй като и в трите възможни хипотези се засяга реда на държавно управление и се застрашават съществено важни обществени отношения. Законодателят е предвидил налагане на ПАМ не само за този, който бидейки неспособен управлява МПС, а за всеки, който управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното изискуемо по закон свидетелство за управление. Последното е удостоверителен документ, какъвто го определя и чл. 50, ал.1 от Закона за българските документи за самоличност (Българското свидетелство за управление на моторно превозно средство е индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на

моторно превозно средство), но принудителната мярка е предвидена именно за непритежаване на валиден удостоверяващ документ, като съответно на тежестта и спецификата на отделния случай срокът на мярката може да варира в предвидения времеви период от 6 до 12 месеца.

Налице е съдебна практика, според която управляването на моторно превозно средство със СУМПС с изтекъл срок на валидност т.е със свидетелство за управление, което удостоверява изтекъл срок на право на управление е равнозначно на липса на свидетелство за правоуправление и съответно на документ, удостоверяващ правоспособността за управление като качество на водача на МПС (Решение № 7071 от 27.05.2014 г. по адм. д. № 337/2014 г. по описа на ВАС; Решение № 223 от 09.01.2015 г. по адм. д. № 3037/2014 г. по описа на ВАС). Тази съдебна практика е относима към настоящия случай, когато поради деклариране на откраднато/ загубено СУМПС то е обявено от компетентните органи предсрочно за невалидно.

В изложеният смисъл оспореният административен акт се явява постановен при правилно приложение на материалния закон, като прилагането на обжалваната ПАМ правилно и съответно на закона е наложена за нормативно предвидения минимален срок от 6 месеца.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, III-то АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. К. Н. срещу Заповед № 17-4332-005132 от 08.08.2017г., издадена от Г. Б. – Началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението за постановяването му пред Върховния административен съд на РБългария.

СЪДИЯ: